

lificeret Valgret, en, som har mindre Valgret, og en, som mulig ingen Valgret har. Til at forebygge dette sigte mine Forslag under Nr. 3 og 4, idet Paragraphens første Punktum nemlig derefter vil komme til at lyde saaledes, som jeg skal tillade mig at oplæse, for at ikke nogen af de Herrer skal have misforstaaet mit Forslag under Nr. 4, som jeg oprigtig tilstaaer, er blevet mindre klart redigeret. Det første Punktum i Lovens § 1 vil efter mine Forslag komme til at lyde saaledes: „Valgret osv. tilkommer samtlige de Beboere af Staden, som osv. have været ansatte til at betale Skat“, medens der, som det nu lyder, for at Valgret kan være tilstede, skal af Vedkommende være svaret Skat af en Skatteindtægt af mindst 100 Rd. Nu er det ganske sikkert, at saalænge Loven af 19de Februar 1861 er den gjældende Lov, efter hvilken Indkomsskatten svares, vil der ikke være Tale om, at der svares Indkomsskat af mindre end en Skatteindtægt af 100 Rd., men de ærede Herrer ville vide, at vi meget godt kunne komme til andre Indkomsskattelove, og dernæst ville de ogsaa vide, at vi have foreliggende til Behandling i denne Samling et Lovudkast, som tilsigter en Omordning af Indkomsskatten her i Kjøbenhavn, og at der til samme er stillet to Endringsforslag, foruden flere andre, der begge gaae ud paa, at den laveste Skat, der skal svares, ikke bliver at svare af en Skatteindtægt af 100 Rd. Hvis noget af disse Forslag skulde blive vedtaget, eller i Fremtiden et lignende Forslag skulde blive vedtaget, saa vilde der altsaa komme en tredje Klasse af Skatteholdere. Hvis derimod Loven af 19de Februar bliver staaende, eller i alt Fald Principet bevares, saa vil dog mit Forslag ikke have fremkaldt nogen som helst Ulempe, idet der i saa Fald ikke er gjort en reel Forandring, men blot en Redaktionsændring, der i Virkeligheden ene og alene meget betydelig har forkortet Ordene i § 1, hvorved maaskee endog Lovgiverens Tanke udtrykkes klarere end efter den tidligere Redaction. Noget egentlig Realitetsforandring har jeg altsaa ikke tilsigtet. Jeg skal med disse Ord tillade mig at anbefale mit Forslag.

C. B. Rimestad: Jeg maa dog tillade mig at henstille til den ærede sidste Taler,

om der ikke er en større Forskjel, end han gjorde gjældende, mellem hans og mit Forslag. Sagen er den, at der i mit Forslag ikke er opstillet som Princip nogen kvalificeret Valgret, men kun Valgret eller ikke Valgret, og ved en Uvidelse deraf kommer man ganske naturlig til at tildele Valgret til Enhver, der betaler Skat til Communen. Gaaer man derimod ind paa det af den ærede sidste Taler opstillede Princip, kommer man ikke let bort fra den kvalificerede Valgret. Man har da engang faaet den her, ligesom man har faaet den andre Steder i Landet, men om, hvorvidt det er godt eller ikke, kan man have forskellige Meninger. Den simple og fornuftige Udvikling af det Princip, der er opstillet af den ærede sidste Taler, vilde være, om man paa den ene Side udvidede Netten til alle Borgere, men paa den anden Side satte en større Censur for den ene Halvdeel af Vælgerne, hvorimod en forstandig og rimelig Udvikling af det Princip, jeg har opstillet, vil være, at man tilsidst kommer dertil, at Enhver, der betaler directe Skat til Communen, faaer Valgret. Dette er den store Forskjel mellem disse to Forslag, og jeg skal derfor tillade mig at bede de Medlemmer af det høie Thing, som hylde det sidste Princip, om at stemme for det af mig stillede Forslag.

L. C. Larsen: Som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (C. B. Rimestad) udviklede, gaaer hans Forslag ud paa i denne Deel af Loven at tilbageføre det Forslag, der forelaa, da Sagen første Gang var til Behandling her i Thinget, og som var vedtaget af Communalbestyrelsen. Da dette Forslag ogsaa stemmer med, hvad jeg personlig maa ansee for det Helbigste i denne Sag, kan jeg ikke Andet end anbefale det ærede Thing nu at gaae ind paa det ærede Medlems Forslag, idet jeg, naar der er Valg imellem de to Forslag, der nu alene foreligge, nemlig det, der er kommet fra Landsthinget, og det, der er stillet af det ærede Medlem, maa foretrække det sidste.

Indenrigsministeren: Jeg vil blot tillade mig at bemærke, at jeg ogsaa anseer det